

Minden a tiétek!

Lekció: Mt. 28
Textus: 1Kor 3.18-23

2016. márc. 27 Húsvét
Gazdagrét

Minden a tiétek! - hirdeti Pál apostol a korinthusi gyülekezetnek. *"Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön"* - hirdeti a feltámadt Jézus a kételkedő tanítványoknak. Ha Krisztusé minden hatalom mennyen és földön, ha minden a lábai alá vettetett, hogyan lehet az ő mindene a mi mindenünk. Rendben, hogy minden az övé - de mit jelent ma reggel nekünk, amit az apostol rólunk mond: Minden a tiétek? Három kérdés köré csoportosítva próbáljuk magunkhoz venni a húsvéti örömhírt: 1. Kié lehet minden? 2. Mi az a "minden"? 3. Hogyan lehet a miénk?

1. Kié minden?

"Senki ne csalja meg önmagát" - kezdi az apostol levele jelen részletét. Ne csapjátok be magatokat, ne vezessétek félre magatokat - mert ebben nagyszerű szövetséges az emberi büszkeség. *"Ha valaki bölcsnek gondolja magát közöttetek ebben a világban, legyen bolonddá, hogy bölcsé lehessen."* Kié lesz a "minden tiétek" nagy felismerése? Ki fog végére jutni a nagy kérdéseknek? Ki az, aki eljut Isten titkaiig, a megfeszített és feltámadt Krisztusig? Az apostol visszatér a korábban is említett nagy paradoxonhoz: aki bölcs akar lenni, annak bolonddá kell lenni. Aki nem lesz bolonddá, azt a saját bölcsessége csapja be. Próbáljuk ezt az alapvető igazságot a feltámadás evangéliumára alkalmazni!

Hogyan juthatunk el arra a hitre, arra a bizonyosságra, hogy Jézus Krisztus valóban feltámadt a halálból, és övé minden hatalom? Hogyan nyerünk bizonyosságot arról, hogy a halál, a mi ellenségünk, aki kaján vigyorral vár ránk az út végén, legyőzött ellenség? Ne csaljuk meg magunkat, mondja Pál, azaz ne gondoljuk, hogy bármilyen e világi bölcsesség, tanulás, ismeret eljuttat ide bennünket. Sőt, ez annyira így van, hogy tulajdonképpen az az igazság, minél bölcsőbbek, tanultabbak, értelmesebbek vagyunk, minél inkább így keressük az evangélium titkát, annál nehezebb helyzetbe kerülünk. Amikor az ember Istenről, az ő uralmáról, az ő munkálkodásáról minden emberi értelmet kielégítő választ keres, éppen azt veszíti el, amit a legjobban szeretne. Minél jobban bízunk az értelemben, annál kevesebb az esélye, hogy megragadja az evangélium titkát, a feltámadás valóságát. Minél jobban meg akarjuk érteni, hogyan lehetett Isten emberré, hogyan juthatott az emberré lett Isten a lázadók és rabszolgák számára fenntartott gyalázatos halálra, és azután hogyan támadhatott fel, hogy újra éljen, és milyen új, dicsőséges testben jelent meg a tanítványoknak - annál jobban elveszünk. Mégpedig azért, mert ezen az úton, e világ bölcsességének útján *a kiindulópont mi magunk vagyunk, a saját értelmünk és keresésünk.* Amikor *"az értelem válik az istenismeret mértékévé és szűrőjévé, akkor válik számára Isten érthetatlenné és bolondsággá, ahogyan cselekszik."* (Cserháti Sándor, Pál apostolnak a korinthusiakhoz írt első levele, Luther Kiadó 2008. 183)

A napokban került előm egy beszélgetés egy szerzetes és egy fiatalember között, aki négy társával egyetemben nem keresztényként vállalkozott arra, hogy egy kolostorban töltenek negyven napot a szerzetes közösséggel élve. Ez a fiatalember igazi mai kereső, aki sok mindent tanult, sokfelé keresett, buddhista kolostort is megjárta, és a felvétel idején éppen

PhD tanulmányokat végzett. A beszélgetésnek egy rövid eleme a következő volt. Szerzetes: És te gondolsz Istenről? - Fiatalember: ha azt mondod, hogy te hiszel-e Istenben ... az a kérdésem, hogy mit értesz az alatt, hogy "te", hogy "Isten", és hogy "hinni?" - Valóban, mit jelentenek e szavak, fogalmak? Hogyan definiálható a "te", az individuum? Mit takarhat, hordozhat a szó "isten"? És mit jelenthet, hogy "hinni"? Ha valaki bölcs, ebből az egyszerű kérdésből, ebből a három szócskából (te hiszel Istenben?) véget nem érő eszmefuttatásba, keresésbe, tanulmányba foghat. Vég nélkül lehet beszélni arról, melyik korban, kultúrában ki és mit értett ezek alatt, és vajon mindebből mi következhet a mai keresőnek. Szóval: Szerzetes: És te gondolsz Istenről? - Fiatalember: ha azt mondod, hogy te hiszel-e Istenben ... az a kérdésem, hogy mit értesz az alatt, hogy "te", hogy "Isten", és hogy "hinni?" - A szerzetes egyszerű választ adott: Igen ez jó kifogás... (<https://www.youtube.com/watch?v=ch0SY2pHkDg&t=1965s> 38:03-tól) Mert Isten *"a saját ravaszságukkal fogja meg a bölcseket"*; valamint *"tudja, hogy a bölcsek gondolatai hiábavalók."*

Ezért ha valaki bölcs akar lenni Isten szerint, annak bolonddá kell lennie e világ szerint. Ami itt és most jelentse nekünk a következőt: ha tényleg meg akarjuk ragadni Jézus Krisztus feltámadását, annak titkát, hogy minden hatalom neki adatott mennyen és földön, valamint hogy ezzel együtt *"minden a tiétek"*, akkor máshonnan kell indulnunk, mint amit józan észnek, kifinomult intellektusnak ismerünk. Legyünk annyira bolondok, hogy azt mondjuk: a kiindulópont nem én vagyok, hanem Isten. Nem az, amit én érthetőnek, hihetőnek tartok - hanem amit Isten kijelent, amit Isten mond. Ez nem azt jelenti, hogy lemondok az értelemről, hogy eldobom az értelmet, és magamat - mintegy Istenért - az értelmetlenségnek, a gondolkodás nélküliségnek vetem oda. Hanem azt, hogy az értelmet, a józan észet Isten után helyezem. A kiindulópont az ő szava, az ő engem elérő kijelentése, az ő igéje, és ehhez igazítom az értelmem. Megmarad hát a józan ész, a gondolkodás, a keresés, de már úgy, mint ami alárendelt. Alárendelt a megfeszített és feltámadt Krisztusnak, a róla szóló bizonyágtételnek. Így leszek Isten szerint bölcs - ez a megismerés nagy paradoxona.

2. Mi az a "minden"?

"Minden a tiétek..." - Mi minden? Hogyan jut Pál ehhez a kijelentéshez, és hogyan értsük ezt? Az alaphelyzet a levélben továbbra is az, hogy a korinthusi gyülekezet megoszlott különféle tanítók mentén. Egyesek Pált tartják a legnagyobbinak, mások Apollós tanítása mellett érvelnek, megint mások szerint Kéfás, azaz Péter az igazi. Pártok alakultak tehát, amelyek irigykednek és versengenek, viszálykodnak és büszkélkednek. Nyilván mindez nem a tanítókból fakadt, hiszen Pál szavaiból kiderül, hogy közöttük nincs ellentét. De az ember ember - és ez abban mutatkozik meg, hogy kiválasztanak egy vezetőt, és azt mondják, mi hozzá tartozunk, mi az övéi vagyunk, mi őt képviseljük, és ő az igazi. Mi Páléi vagyunk, mi Apollóséi, mi Kéfáséi, és így tovább. És akkor Pál itt is megfordítja a normális, bejáratott rendet: nem ti vagytok az övéik, hanem ők a tiétek. Nem ti tartoztok Pálhoz, hanem Pál hozzátok; nem ti tartoztok Apollóshoz, hanem Apollós tartozik hozzátok. *"Senki ne dicsekedjék emberekkel, mert minden a tiétek; akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás..."* Igen, Isten uralma feje tetejére állította a dolgokat. A vezetők tartoznak a korinthusiakhoz, és nem a korinthusiak a vezetőkhez. A vezetők tartoznak a gyülekezetnek, a Krisztus

testéhez, és nem a gyülekezet a vezetőkhöz. A Krisztus teste, a gyülekezet birtokolja a vezetőket, és nem a vezetők birtokolják a gyülekezetet. Szóval miért mondjátok, hogy ti Páléi vagytok, vagy Apollóséi, vagy Kéfáséi? Ők a tiétek, hiszen tiétek minden.

Minden a tiétek - de mintha ezen a ponton kissé elvetné a súlykot az apostol. *"Minden a tiétek; akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár a világ, akár az élet, akár a halál, akár a jelenvalók, akár az eljövendők: minden a tiétek."* Mert rendben, hogy a tanítók az övéik, de a világ, a kozmosz, az élet, a halál, a jelen, a jövő - minden az övék?! Vannak nagyon gazdag emberek. Olyan milliárdosok, akik több vagyon felett rendelkeznek, mint pl. Magyarország költségvetése. Mondhatjuk, minden az övék, mert amit szeretnének, az megszerezhetik, megvásárolhatják. De a kozmoszt? Azt azért még ők sem. Élet? Halál? Ez mégsem az ő kezükben van. A jelen és az eljövendő (Isten által újjáteremtett) világ? Ez mindenkin túlmutat. Miért mondja Pál, hogy mindezek a tiétek? Szimbolikus? Képletes? Lelki? - Azaz nem valódi, amit mond? Valami keresztény kegyes beszéd, amivel vigasztal minket, akik pontosan tudjuk, hogy közel sem minden a miénk? Közel sem tudjuk mindazt a birtokunkban, amit kevés nagyon gazdag ember tulajdonol.

És akkor halljuk újra, amit a feltámadott Jézus hirdet: *"Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön."* Nekem adatott minden. Az egész világ feletti uralom az enyém, aki halott voltam, de élek; aki mindent elvesztettem, de az Atyától mindent megnyertem. Pál és Apollós és Kéfás - az enyém. A kozmosz - az enyém. Az élet és halál - nézzetek rám, az enyém. Ez a világ, minden nyomorúságával, szenvedéssel, bűnnel együtt - az enyém. Az eljövendő - amikor nem lesz halál és gyász és fájdalom és betegség - az enyém. Ha Krisztus feltámadt a halálból - övé minden. Mert vagy a halálé minden - hiszen mindent elnyel; vagy az életé, az élet Istenéé, hiszen Krisztus feltámadt a halálból, és akkor mindenén Úr. *"Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön."*

Értitek? - Ha nem annyira, figyeljetek újra az apostolra: *"Minden a tiétek; akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár a világ, akár az élet, akár a halál, akár a jelenvalók, akár az eljövendők: minden a tiétek. **Ti viszont Krisztuséi vagytok...**"* Ha minden Krisztusé, és ti Krisztuséi vagytok, akkor nem kell már a tanítók által pozíciót szerezni, másokat kiszorítani, birtokolni és viszálykodni... hiszen nincs miért. Miért erőlködtek, mintha nem lenne minden a tiétek? Miért tesztek úgy, hogy mintha tényleg azon múlna bármi is, hogy Pál beszél szebben, vagy Apollós, hogy Kéfás által jutottatok hitre, vagy Pál szavain keresztül szólított meg Isten? Miért akarnátok státuszt építeni a másik csapattal szemben - amikor nincs rá szükségetek, mert minden a tiétek? És ez, itt és most, az élet minden területén igaz ránk nézve. Miért aggódtok annyi minden miatt, miért aggódtok az egészségetek, a pénzetek, a biztonságotok, a tanítatásotok, a munkahelyeteket, a párotok, a gyermeketek miatt? Minden a tiétek. Tietek az élet, tietek a jelen, tietek a jövő - mert Krisztus mindent megnyert!

NT Wright, anglikán teológus így foglalja ezt össze: *"A korinthusiak olyanok, mint akik sáros pocsolyában pancsolnak, miközben ott van mellettük az óceán; mint akik mocskos vizet isznak egy szennyezett kútból, amikor a legjobb bor és hegyi forrásvíz rendelkezésükre áll. Személyek kultuszába merülnek bele élvezettel, mintha ők is csak civakodó bölcselkedők egy csoportja lennének, közben pedig az egész kozmosz és annak minden igazsága,*

misztériuma és bölcsessége az övék, hogy megismerhessék." (NT Wright, 1Corinthians/Paul for Everyone, 42)

Gazdagréti gyülekezet a feltámadás reggelén! Minden a tiétek, ti pedig Krisztuséi vagytok!

3. Hogyan lehet a miénk?

Ha valóban a Krisztuséi vagyunk. Minden a tiéd - ha Krisztusé vagy, hiszen benne lett minden a tiéd. Hogyan lehetsz ma a Krisztusé? Honnan tudhatod, hogy Krisztusé vagy-e?

Ha Krisztusé vagy, nem a magadé vagy. Minden a tiéd, minden - de csak akkor, ha te nem vagy önmagadé. A világ bölcsessége, a józan ész azt mondja, minél inkább kontrollárod magadat, minél inkább csak magadra hallgatsz, minél inkább a magadé vagy, annál többet nyersz meg ez életben, annál teljesebb, boldogabb vagy. Isten bölcsessége azt mondja, hogy akkor, és csak akkor lesz Krisztussal együtt minden a tiéd, ha nem a magadé vagy.

De miért? Annyira idegen nekünk még a gondolat is, hogy nem magunkéi vagyunk. És ez még akkor is így van, ha sokan megtanultuk, hogy *"mind életben, mind halálomban nem a magamé, hanem Jézus Krisztus tulajdona vagyok..."* (Heidelbergi Káté). Más ezt felmondani, és más mélyen hinni, vele azonosulni, és megpróbálni napról napra megélni. De Krisztusra, akié minden hatalom mennyen és földön, csak úgy mondhatunk igent, ha önmagunk azon vágyára, hogy mi tartsuk kézben a magunk életét, nemet mondunk. Mert nem tartozhatunk egyszerre két úrhoz. És igen, a kettő közül az egyik az, amikor az van bennünk: végülis a magamé vagyok. A másik, a amikor azt mondjuk: igen, végülis Krisztusé vagyok, Krisztus által pedig Istené, az élet forrásáé, a teremtőé.

Időbe telik, amíg az ember megismeri Isten igazságát minderről, felismeri saját szívének ellenkezését, torz mentsvárait Isten elől. De ez az idő véges. Kétszeresen is véges; egyrészt, mert nem tudjuk, meddig van időnk Krisztushoz fordulni, másrészt, mert gyakran mondogatja az ember, hogy még időre van szüksége, de valójában már régen nem időre van szüksége. Bátorságra van szükséged és őszinteségre, hogy válaszolj az evangéliumra. Sokan halogatnak sok ideje. Sokan áztatják magukat, hogy majd később. Sokan megcsalják magukat, hogy még nem készek vagy érettek. Sokan, túl sokan...

De ma reggel a feltámadt Jézus a Szentlélek által téged szólít meg. Igen, téged. És azt mondja, hogy vége az önámításnak. Legyen vége önmagad becsapásának. Legyen vége a magyarázkodásnak. Legyen vége az emberi bölcsességre való hivatkozásnak. Legyen vége annak, hogy önmagad uraként elutasítod azt, aki szól. Legyen vége a sáros vízben pancsolásnak, a mocsos vízből merítésnek. Legyen vége.

És kezdődjön valami új: itt van előtted Krisztusban minden. Tárd fel előtte a szíved, aki azt mondja most előtted: *"Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön."* Borulj le előtte, ismerd el életed Urának, hódolj előtte, és magasztaljad őt. AMEN!

Lovas András